Parfymen.

Av S. A. DUSE.

Notarien Kalm var mycket allvarlig där han satt framför privatdetektiven Leo Carring och berättade sitt nattliga äventyr.

— Jag hörde ett kvidande ljud från den mörka portgången, sade han. Och jag skyndade genast in. Den breda porten stod ju halvöppen. Där inne var beckmörkt. Jag hade inga tändstickor och frågade på måfå, vad som stod på. En svag kvinnoröst svarade: Jag har halkat och vrickat foten. Jag kan inte stödja mig på den. Jag bor i gårdshuset på nedre botten, så det är inte så många steg.

— Och ni hjälpte henne? frågade Leo Carring.

— Ja, naturligtvis. Jag bar henne över den lilla gården, som var alldeles mörk. Hon hade en hatt, som gick långt ned över pannan och jag kunde inte se hennes ansikte, bara att håret var mycket ljust. Så mycket märkte jag dessutom, när jag bar henne, att hon hade en smärt och ungdomlig figur. Och hon var ganska ordentligt parfymerad. Jag kände igen parfymen, det var Pivers "Pompeia".

När märkte ni, att ni var bestulen?

— Först när jag kom hem. Då upptäckte jag, att min plånbok med omkring tvåhundra kronor var borta. Jag misstänkte naturligtvis genast den där flickan och gav mig iväg ut, fastän det var över midnatt. Porten där jag fann henne stod fortfarande halvöppen. Nu hade jag en elektrisk ficklampa med mig, och vid dess sken upptäckte jag i portgången, där flickan legat, en liten näsduk. Den luktade mycket tydligt av samma parfym och måste alltså ha tappats av henne. Här är den.

Leo Carring undersökte näsduken.

— En fin näsduk, sade han. Bokstaven "G" är beundransvärt väl broderat. Ni såg inte vad det stod för namn på hennes dörr?

— Nej, hon tände inte belysningen i farstun innan hon öppnade. Jag fick på inga villkor följa henne in. Hennes far skulle bli vild, om han fick veta, att en herre så sent kom dit i hennes sällskap.

— Är ni övertygad om att hon verkligen gick in?

— Ja visst! Jag hörde henne stänga dörren efter sig.

— Nå, upptäckte ni något nytt, när ni sista gången var där och hittade näsduken?

— Den dörr hon gått in genom hade varken ringklocka eller namnplåt. Och när jag från gården lyste på fönstren, fann jag, att de på insidan hade mörka träluckor förskjutna. Ingen svarade på mina knackningar och ropanden.

— Hon talade naturligtvis inte om sitt namn?

— Jo, märkvärdigt nog. När jag bar henne över gården, frågade jag vad hon hette. Och med sin barnsliga röst svarade hon: "Gudrun."

— Det är just inte mycket vi ha att hålla oss till, sade privatdetektiven. Men jag har löst gåtor, där det var mindre. En blond men förövrigt till utseendet okänd flicka med förnamnet Gudrun, och som använde parfymen Pompeia det är allt, eller hur?

— Ja, mer vet åtminstone inte jag.

— Nu gäller det att få tag i den förslagna unga damen. Jag skall under dagens lopp göra efterforskningar. Kom hit vid tiotiden i kväll, så få vi se, vad vi kunna göra.

När notarien Kalm på kvällen kom till privatdetektiven, var denne ganska misslynt. Han hade besökt varenda parfymaffär i staden utan att få veta namnet på en enda ung dam, som brukade använda Pompeia. Och vad näsduken beträffar fick han heller inga upplysningar. Kriminalpolisen kände för övrigt inte till någon kvinnlig ficktjuv med namnet Gudrun. Men från två håll hade kommit anmälan om fickstölder under precis samma omständigheter. En av stölderna hade till och med utförts i samma portgång, dit notarien Kalm blivit inlockad. Och båda fallen hade den kvinnliga tjuven doftat av parfym, fastän man inte kunnat ange av vilket slag. Lägenheten i gårdshuset, dit flickan gått in efter sin lyckade kupp, var bara ett slags lagerlokal, som aldrig använts till bostad.

— Då har jag haft mera tur, sade notarien. Vid middagstiden var jag inne i en butik vid Drottninggatan, och där kände jag helt oväntat doften av Pompeia. Bredvid mig stodo två damer, en ung flicka, förtjusande söt med guldblont hår och blå ögon samt en äldre kvinna, tydligen hennes mor. De pratade med varandra och gumman kallade flickan Gudrun. Jag följde naturligtvis efter dem utan att de lade märke till mig. När de promenerat en timme, slogo de sig ned i Kompaniets tärum och där fick jag av en uppasserska veta, att gumman var en rik änkefru vid namn Terkel, och att den unga damen var hennes dotter.

— Det där var mycket intressant, sade Leo Carring. Men ni har inte alls något bevis för att flickan är identisk med er kvinnliga tjuv.

— Nej, sade notarien. Och det förefaller mig alldeles otroligt. En älskligare flicka har jag aldrig sett. Men ett och annat tycks onekligen vara litet märkvärdigt. Fru Terkel skildes sedan från sin dotter, och denna fortsatte till det hus, i vars portgång jag blev bestulen. Men hon gick inte in på gården utan upp för närmaste trappa.

Jag stod där alldeles häpen och undrade vad detta skulle betyda. Men det var inte många sekunder förr än jag ryckte upp mig och skyndade efter henne. I andra trappan tilltalade jag henne.

— Min bästa fröken, sade jag och lyfte på hatten. Ni har väl inte hittat någon plånbok?

Hon drog upp ögonbrynen av förvåning och gav mig en granskande blick, icke utan förakt. Därpå fortsatte hon utan att svara på min fråga. Jag upprepade den med mera eftertryck, men fortfarande utan att få svar.

— Fröken Terkel! sade jag, då jag hunnit upp henne i trappan. Plånboken är min och jag skulle gärna vilja ha igen den.

— Ni måtte vara tokig, ni, sade hon. Vad har jag med er plånbok att göra?

— Jag har skäl att tro, att den för närvarande befinner sig i er ägo, envisades jag. Ni vore ytterst älskvärd om ni ville ge mig den.

— Sannerligen är ni inte galen! utbrast hon med ett uttryck av verklig skräck. Och så tog hon till att springa uppför återstoden av trappan. Jag snavade, när jag skulle följa efter, o. det gjorde, att hon lyckades få upp sin tamburdörr och försvinna innan jag hann ingripa. Och naturligtvis öppnade sedan ingen på mina påringningar.

— Jag vill inte påstå, att ni uppträdde vidare diplomatiskt, sade Leo Carring skrattande. Är den unga damen oskyldig, så har hon nog haft skäl att tro er vara en däre. Men det skulle roa mig att gå till botten med det här.

Trots den sena timmen ringde han upp fru Terkel och frågade, om han fick göra ett besök omedelbart. Det är till er egen fördel, att ni tar emot mig, sade han. Er dotter har blivit antastad av en herre i dag, och det missförståndet måste klaras upp.

Efter några invändningar gav gumman sitt bifall, och de båda herrarna togo en bil och åkte dit. Deras mottagande blev just inte vidare älskvärt, åtminstone inte från dotterns sida. Privatdetektiven berättade i korthet notariens äventyr föregående natt, och han sökte så skonsamt som möjligt förklara att vissa indicier fört dem hit.

De båda damerna sågo på varandra med miner, som om de råkat ut för tvänne därar. Slutligen brast modern ut i ett gapskratt.

— Nog har jag varit med om mycket i mitt liv, sade hon. Men det här överstiger allt annat. Skulle min Gudrun vara en förbrytarska? Jag tror, att herrarna behöva komma under observation av en psykiatriker.

Leo Carring bockade sig förbindligt.

— Jag tackar er för er vänliga omtanke, sade han. Det hela kan se lojligt ut i edra ögon, men allt kanske får sin förklaring.

— Därmed tog han fram den parfymerade näsduken och räckte den till fröken Terkel.

— Den här är väl frökens? sade han.

Utan en sekunds tvekan bejakade hon frågan. Var har ni funnit den? sade hon.

— Notarien Kalm fann den nere i portgången i går natt, sedan han burit fröken över gården.

— Det där är nonsens! utbrast modern. I går kväll var Gudrun och jag bortbjudna och vi kommo inte hem förrän närmare klockan ett. Det finns många vittnen, som kunna intyga det.

— Jag betvivlar inte den saken, sade privatdetektiven artigt. Och det finns hos mig inte en skymt av misstanke mot någon av damerna. I gengäld kanske jag får se mig omkring litet i våningen. Det är ju även i ert intresse att vi få ljus i den här dunkla affären.

— Husvisitation! sade dottern med en föraktfull blick. Man vet inte vad man råkar ut för i vårt "fria" land.

Leo Carring svarade inte. Åtföljd av de andra började han en tur genom rummen och öppnade lådor och skåp, där de inte voro låsta. I ett litet rum med en elegant sidenmöbel stannade han framför en antik sekretär.

— Vems är den här? frågade han.

— Den råkar vara min svarade fröken Gudrun nästbigt. Är ni nyfiken?

— Det är inte utan. Kanske ni vill öppna den?

Med en utträkad min gjorde hon det, men i nästa ögonblick ryckte hon till vid ett rop av notarien Kalm.

— Min plånbok! Där ligger den ju.

— Och där ligger också några andra småsaker, sade Leo Carring och tog upp en guldklocka, ett etui och en portmonnä. Om jag inte misstar mig, är det just saker, som stulits av samma parfymerade kvinna vid andra tillfällen.

Fru Terkel såg ut som om hon skulle svimma, och den unga flickan blev blodröd i ansiktet. Hon försökte säga något men lyckades inte få fram ett ord. Slutligen brast hon i kramaktig gråt. Notarien Kalm skyndade fram för att lugna henne och försäkrade, att han inte brydde sig om plånbok eller något annat, bara hon blev glad igen.

Leo Carring hade sakta närmat sig en av rummets dörrar, som han nu hastigt stötte upp med påföljd att ett gällt skrik hördes på andra sidan och en duns av en fallande människa.

— Ni tycks vara ganska nyfiken, sade privatdetektiven och hjälpte upp en tjänstflicka, som fått en ganska hård stöt av dörrhandtaget i närheten av örat. Jag hörde några besynnerliga ljud här ute och misstänkte att jag här hade huvudfiguren i den trassliga affären.

— Hanna! utbrast fru Terkel. Vad har du här att göra?

— Sannolikt ville hon se efter om hennes plan lyckats, sade Carring, som höll flickan i armen. Här ha vi tvivelsutan den skickliga ficktjuven. Men — vad har varit motivet? Hatar ni fröken Gudrun? Vilt ni av någon orsak att hämnas på henne.

Hanna svarade med en trotsig tystnad.

— Jaså, ni tiger. Ja, då går vi väl in i ert rum och ser vad vi kan uppfäcka där, fortsatte Leo Carring. Jag tycker för resten att jag känner igen er. Får jag be om era fingeravtryck. Sätt fingrarna på den här lilla stämpeldynan.

— Det kan aldrig falla mig in, svarade hon fräckt. Vad skulle det tjäna till?

— Bara till en liten jämförelse. När notarien Kalm bar er över gården i natt råkade ni sätta ett par fingeravtryck på hans stärkkrage.

— Det är lögn! utbrast flickan. Jag hade handskar.

I detsamma märkte hon att hon försagt sig och rodnade häftigt. Men nu var det för sent.

— Vill notarien ringa till kriminalpolisen? sade Leo Carring lugnt. Jag inbillar mig, att det här är en riktigt rar fångst.

Det var det också. Hanna visade sig vara en länge efterspanad ficktjuv. Orsaken varför hon velat göra fröken Terkel misstänkt var helt enkelt svartsjuka. En löjtnant, som haft en förbindelse med flickan, stod nu i begrepp att förlova sig med Gudrun Terkel.

Kåseri och Skämt.

Synpunkter på flugan.

Så här års framträder vanligen en hygieniskt behjärtad man och predikar det heliga kriget mot flugan. Slå ihjäl den första flugan utropar han, totalt glömsk av det faktum, att den första flugan självdog för 1,874,342 år sedan, enligt vad en amerikansk professor har räknat ut.

Men det finns även andra synpunkter på flugan än den hygieniska, och innan vi medverka till hennes utrotande, kan det ju vara skäl att höra vad folket säger. Vi vända oss alltså till representanter för skilda åskådningar och intressen med anhållan om ett uttalande i ämnet.

Vi börja t. ex. med filosofen. Han är inte så säker på att flugan är av ondo. Hon har nog också sin uppgift i naturens stora hushållning, säger han.

— Vill filosofen, fråga vi tvivlande, verkligen påstå, att den osmakliga flugan är till någon nytta?

— Ja, det vill jag visst, svarar han. Hon tjänar exempelvis till föda åt den nyttiga spindeln.

— Men, framhärda vi envist, vad gör då spindeln för nytta?

— Han tar flugor, svarar filosofen.

Djurvännen vill inte heller höra talas om att slå ihjäl flugan. Det är kanske inte riktigt bra, säger han att hon sätter sig och torkar av fötterna i sockerskålen. Men det finns väl en medelväg mellan att tillåta en sådan familjaritet och att ta livet av henne. Man kan ju vänligt men bestämt hålla henne på avstånd. Och om hon kommer på visit, så låter man jungfrun säga att man inte är hemma. Och skulle hon vara nog ohövlig att flyga på ändå, så tar man henne varligt i vingbenet och leder ut henne.

Källarmästaren har däremot inte alls något medlidande med flugan. Hon skrämmer gästerna, säger han. Bäst som en gäst sitter och läskar sig och njuter av sin sköna törst, kommer en fluga och slår sig ner på bordet. Gästen får syn på henne och blir tankfull. Han försöker fånga henne och lyckas naturligtvis inte. Då tror han att hon inte existerar och strax upphör törsten som genom ett trollslag. Gästen betalar och går och kommer kanske inte tillbaka på en hel vecka.

En rak motsatt uppfattning hyser nykterhetsmannen. Han betraktar flugan som ett kraftigt stöd åt nykterhetssträvandet och skulle vilja ha henne inordnad bland de småfåglar som det är förbjudet att fånga eller döda.

Alkohologen går inte och hör på nykterhetsföredrag, säger han. Kaffe med dopp lockar honom inte. Vi träffa honom alltså inte, men flugan träffar honem, och hon talar ett språk som han förstår. I stället för att förfölja flugan, borde man omhulda henne. Kontrollstyrelsen skulle rent av ålägga källarmästarna att hålla flugor i lokalerna.

Men vad säger alkohologen själv? Han skakar på huvudet åt tanken att utrota flugan. Det är ju nonsens, säger han. Flugan existerar inte. Hon är bara en gyckelbild av en sjuk fantasi. Man kan se henne, men man kan inte ta på henne. Och att försöka utrota någonting som inte finns är väl meningslöst.

Ordföranden i riksförbundet för trestegshopp är gärna med om att slå ihjäl flugan. Han fordrar bara att det skall ske på ett idrottsmässigt sätt. Man kan t. ex. skjuta henne med salongsgevär. Men man bör skjuta henne i flykten. Att låta jungfrun hålla henne i vingen medan man skjuter den lilla fågeln kan inte kallas sport.

Disponenten för a.-b. Förenade svenska flugpappersfabriken protesterar däremot häftigt mot flugans utrotande. Det är ju att rikta ett dråpslag mot en blomstrande svensk industri, säger han. Vad skulle vi ta oss till om det inte funnes några flugor längre? Vi finge stänga våra fabriker, det kapital som är nedlagt i dem vore tillspillogivet, och hela vår personal bleve ställd på bar backe. Om det blir allvar av utrotningskriget och staten tillåter det, så måste vi förbehålla oss rätt till skadeståndtalan.

Låt oss så höra vad ordföranden i husassistenternas fackförening har att säga.

— Jisses, säger hon, det vore väl en skön sak, om man kunde bli av med flugorna. Dom har ju inget fint sätt. Dom sätter sig på ljuskronor och tavelramar, och var som helst, och sen få vi skulden. Men vi slå inte ihjäl dom, för då vet man hur det går. Vi slår till en fluga och så vill frun att vi skall betala en mar-

MATLAGNINGSHISTORIA.

I sin senaste veckokrönika i St. T. berättar Don Basuno:

Den unga frun skulle en förmiddag ut i något ärende, varför hon tillsade familjens tydligen mycket unga och oerfarna jungfru att laga herrn en råbiff till frukost.

— Här en bit filé, sade frun och visade på en utskuren köttbit. Skrapa bort allt kött från senan och sätt till med salt, peppar och mycket lök samt slå ett ägg över.... Förstår Fina?

Jodå, Fina förstod och frun gick ut i sina ståndsärenden. Och så kom herrn till matbordet, där det på en tallrik låg en lång sena med salt, peppar samt ägg på.

— Vad i brunsvedda är det här? — Råbiff, vetja.

— Men var hon gjort av köttet? — Isses då, det fick katten....

VÄNINNOR EMELLAN.

— Nå vet du, med Olga har jag gjort slut..... Kan du tänka dig, att jag kom att köpa likadan värhatt som hon och då går hon i ilskan och skänker bort sin hatt till — sin kokerska!

STORAFFÄRER.

Fru Svensson: — Hallå, är det Karlssons speceriaffär?

Karlsson: — Jaha, det är det.

Fru Svensson: — Skulle Karlsson vilja vara snäll och skicka hem en spickesill så fort som möjligt?

Karlsson: — Tyvärr kan jag ej det, för springpojken har gått ut till Spjälebo med två ansjovisar.

FIN AFFÄR.

En herre kom in på ett konditori och begärde för tre kronor konfekt. Då flickan kom med konfekten, sade han:

— Jag har ångrat mig, kan jag inte få vin i stället?

Ja, det fick han. När han druckit ur vinet och skulle gå, sade flickan:

— Herrn skulle ju betala.

— Betala, vad då?

— Vinet!

— Det bytte jag ut mot konfekten.

— Men konfekten då?

— Den fick jag aldrig.

— Nej visst!

Och så gick han.

EN UNG FLICKA.

Pressens tidning har berättat följande historia:

En herre sökte en tjänsteflicka och sände därför en annons härom dagen till en Koldingtidning. Annonsens överskrift var: "En ung flicka—". Den kontorist, som expedierade annonsen, skulle göra sättaren uppmärksam på, att denna överskrift skulle sättas med något större stil än den övriga annonstexten och anmärkte därför i marginalen "halvfet". Nu hände det, att en lärling fick sätta annonsen och då det var mycket bråttom på tidningen den dagen, blev annonsen i fråga icke korrekturläst. Resultatet blev att det i annonsen stod att läsa: "En ung halvfet flicka" o. s. v.

Historien omtalar icke, om någon sökande till platsen anmälde sig.

FÖRDUMMANDE.

— Hur många dumheter har inte den karlen skrivit under årens lopp!

— Är han författare?

— Nej, riksdagsstenograf.

ANGENAM FAMILJ.

Den yngsta av era söner är oboist, sade en man till en annan, båda edra döttrar äro pianister, er hustru är violinist, och de övriga medlemmarna av er familj äro också musikaliska. Ni själv, som familjefader, torde väl också vara någonting ditåt. Törs jag fråga vad för något?

— Jag, blev det sorgsna svaret, jag har blivit pessimist.

FRANSKA.

Källarmästare Pettersson har någon kortare tid i sin ungdom varit vaktmästare i Paris för att lära yrket och språket. Och detta medför att han ännu, fastän många år förgått, tycker om att skryta med sin franska kunskap. Hans dotter skall sändas till en pension i Schweiz och studerar därför med stor energi franska.

— Säg, pappa, ropar hon, heter det le coeur eller la coeur.

— Kära barn, säger han med en blandning av överlägsenhet och medlidande — om du tänker dig för en smula, vet du nog att det heter likör.....

HON KÄNDE ARTEN.

Då han kom från kontoret, fann han sin unga fru i tårar.

— Ack, Erik, jag är grymt förolämpad.

— Förolämpad! Av vem då?

— Av din mor, Erik.

— Inte möjligt! Hon är ju längt härifrån.

— Jag skall berätta dig allt. I morse kom ett brev till dig. Det var från din mor. Jag bröt det.

— Ja visst. Än förolämpningen?

— Det var ett post scriptum. Där skrev din mor: "Kära Märta! Glöm inte att ge Erik brevet."

"Här står om en igen, som åkt in för förskingring."

"Ja, ser du, han hade inte förskingrat så mycket som behövdes för att skaffa sej så många vänner som behövdes för att det förskingrade skulle bli täckt."

För Trötta Nerver

FULL GARANTI.

Postmannen: — Har fröken något eller någon, som kan intyga vem fröken är, annars kan jag inte lämna ut det assurerade brevet.

Fröken: — Jag har en väninna med mig, hon kan intyga att jag är jag.

Postmannen: — Hm, men jag känner inte heller er väninna.....

Fröken: — Jag skall presentera henne för er.

Gamle Evergistus i Jädrefall är alldeles oförbätterlig, och fortsätter sitt syndaliv även sedan han börjat sitta på undantag hos sin äldste son. Men har är trots allt mycket bibelsprängd. En dag möter han prosten som påminner honom om hans gudfruktiga föräldrar och hans hyggliga barn och säger:

"Tänk på att Gud, som straffar i tredje och fjärde led, skall hemsöka dig, om det är hans vilja."

Evergistus: "Jamen, det står också att Gud har misskundsamhet intill tusende led — å då går de 998 led efter min far innan nåen får lia för att ja tar mej en kaffehalva nån gång."

Hon: "Älskade — äta biffen kan vi inte, det är den för seg till, men vi kan ju alltid skära in våra namn i den."

Landsfiskalen: — Räväktiget har han alltid varit den där tattare-Olle. Jag har nu falkat efter'n en hel månad, å i går knep jag honom bort vid Svavlunda, å då va' de' inte han.

Betala prenumerationen i dag.

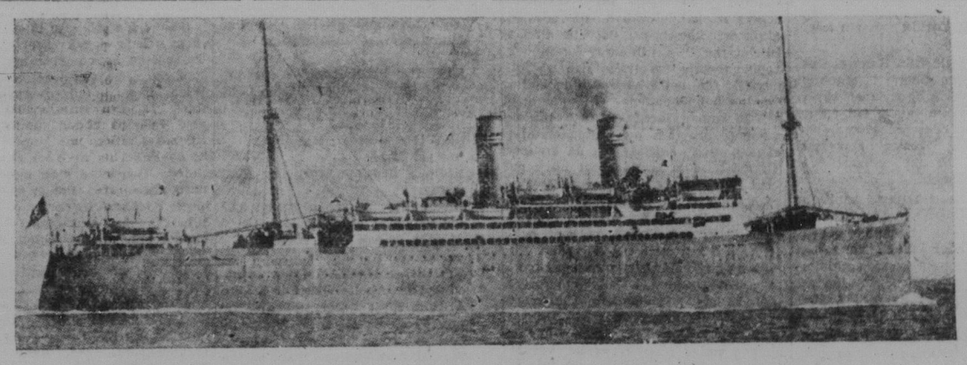

Dahl Steamship Agency

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

General Steamship Agents

Närhelst en resa till gamla landet planeras, sak samma om det är till Sverige, Norge, Danmark eller Finland, äro vi i stånd att erbjuda bästa möjliga ackommodation som kan erhållas å någon direkt linje till Skandinavien.

Med avseende å priset vilja vi nämna, att vi alltid följa ett bestämt pris, och att detta pris icke kan ändras utan att bryta mot de överenskommelser som ingåtts mellan de olika linjerna. När vi därför tala om priser, styfta vi på de prisuppgifter som anföres å de av ångbåtsbolagen utgivna cirkulären eller seglingslistor. Därför finns det ingen möjlighet att erhålla ens en cents reduktion under det stipulerade priset, eller att betala en cent mer.

Förutbetalda biljetter. Vi kunna sälja förutbetalda biljetter med direkt linje från Sverige, Norge, Danmark eller Finland till Halifax, Canada, och det bemötande som gives är detsamma som erhålles å resa härifrån till gamla landet. För resan åtgår cirka 8 dygn, ibland några timmar mer och ibland mindre, beroende förnämligst på väderleken. Resan göres å på allt sätt moderna ångare (oljebrännare) och vi äro förvissade om, att resande från och till Skandinavien icke kunna få fördelaktigare bemötande än vad som gives när biljetten köpes från Dahl Stemship Agency, den älsta etablerade skandinaviska ångbåtsagenturen i Canada.

Intet misstag kan begås av den som köper förutbetalda biljetter för släktingar och vänner i de skandinaviska länderna från oss. De kunna då resa med direkt linje från sina hemland till Halifax, Canada och med den mest direkte järnvägslinje till slutlig destinationspunkt.

Passbestämmelser. Skandinaver, som äro canadensiska medborgare, behöva endast erhålla ett igenkänningsbevis från vårt kontor, och därmed undanröjdes alla hinder för resa genom Förenta Staterna till New York via Minneapolis och Chicago, eller via Toronto och Montreal.

Amerikansk invandringsskatt behöver icke erläggas, och om någon påstår att sådan skatt måste betalas, håller han sig icke till sanningen.

För svenska, norska, danska eller finska medborgare är det nödvändigt att utfärda gällande påss och det är därför rådligt att i god tid sätta sig i förbindelse med oss för anskaffandet av sådana dokument.

Närhelst Ni planerar en resa till gamla landet, glöm icke att tillskriva oss och vi skola per omgående besvara Edert brev å Edert eget språk. Vi äro här för att stå Eder till tjänst och vi skola mer än gärna sätta vår 28-åriga erfarenhet till Edert förfogande.

Järnvägsresan från Winnipeg till New York är några timmar kortare än sådan resa från Winnipeg till Halifax och kostnaderna äro ungefär desamma. En av fördelarna med resan till New York är den, att Ni då blir i tillfälle att se världens största stad med alla dess sevärdheter. Köp därför Edra biljetter via New York.

Fri järnvägsresa från Bergen till Oslo samt till destinationsort som uppges å biljetten.

Dahl Steamship Agency

WINNIPEG.